

žica o lurskem romanju k Materi božji v Lurd na Francoskem.

„Zlahtna rozga“ obsega 50 strani velike osmerke in velja 20 kr. Naročnina se naj pošilja tiskarni sv. Cirila v Mariboru ali pa preč. g. pisatelju in založniku samemu.

Prijatelj pobožnega branja.

Dopisi.

Iz Zavodnja. (Novi zvonovi.) Na malem gričku stoji naša sicer majhna, pa vendar kaj čedna in prijazna župnijska cerkev. Popred kedaj je bila le podfara, l. 1786 pa se je ustanovila samostojna župnija. Od tistega časa so župljani mnogo storili za svojo cerkev, kar jasno priča, kako vneti so bili predniki za božjo čast. Sedajni prebivalci pa so vredni nasledniki svojih očetov, kar so posebno letos pokazali, ko so cerkvi pripravili novo zvonjenje. Že dalj časa se je po župniji gojila želja po novih zvonovih pa bati se je bilo velikih stroškov, ki bi tako majhno župnijo vendar močno zadeli. Letos pa so se sedajni č. g. župnik J. Sever in pa cerkvena ključarja cele stvari prav resno poprijeli in so jo tudi srečno izpeljali. Ko so se posamezne hiše poprašale, koliko bi zamogle dati za nove zvone, obljubile so takoj prvokrat toliko, da so se zamogli zvoni brez pomisleka naročiti. Takoj se povabi zvonar iz Ljubljane, g. Samassa, in odloči se, da sedajni večji zvon postane srednji, večji in manjši zvon pa se kupita čisto nova. Le-ta novica razveselila je vse poštene župljane in vsak, naj je že bil hlapec ali dekla, je pohitel, da vloži po svoji moči nekaj za čast božjo, kakor tudi za čast in lepoto domače cerkve. Težko in z velikim veseljem se je po vsej okolici pričakoval slovesni dan, ko bodo zvonovi došli in se potegnili v zvonik. Odločilo se je, da se to zgodi 20. pobinkošno nedeljo. Dva domačina, Jakob Slivnik in Maze, sta jih v soboto, dne 15. oktobra na okusno okinčanih vozéh pripeljala iz Celja. Da-si je bilo vreme silno neugodno, tako se je vendar zbralo mnogo ljudi, ki so šli zvonom nasproti ter si jih potem v procesiji spremljali do cerkve. Vse je bilo veselo videč dva tako velika in krasno izdelana zvona, in marsikatero oko se je od veselja solzilo. Tudi g. župnik je bil tako ganjen, da je komaj izgovarjal besede v govoru, s katerim je dva novodošla prijatelja pozdravil. Vse Zavodnje pa se je obleklo v praznično obleko, da tako tudi zvonajno pokaže svojo srčno radost. Med strelom in godbo so se drugi dan vkljub vsem vremenskim oviram zvoni srečno potegnili v zvonik. Tehta pa večji zvon 1814 klgr. (čez 33 starih centov) manjši pa 522 klgr. (čez 9 st. cent.) Novo zvonjenje dela vso čast g. Samass-u, pa tudi vsem vrlim župljanom v Zavodnjem in mislimo, da ga ni

med njimi, ki bi ne bil vesel milega in lepega glasú, ki se sedaj tako mogočno razlega po vsej okolici in se radostno posluša tudi izvan mej domače župnije. Zvonovi viseči v zračnih višavih, da-si sami brez življenja, vas bodo vendar, kot vaši dobri in zvesti prijatelji, spremljali po vseh potih vašega življenja, delili bodo z vami žalost in veselje. Klicali vas bodo k molitvi in na delo, vabili vas v cerkev ves čas, dokler ne poteče število vaših dni in vam ne zapojó še poslednji pozdrav na potu v boljšo domovino, kjer boste prejeli plačilo za to, kar ste na tem svetu dobrega storili. Vaše ime bo pa tudi potem na svetu ostalo v slavi in časti, in še pozni vaši nasledniki se bodo hvaležno in veselo opominjali tistih, ki so nove zvone pripravili. Vsa čast torej vam vrlim in poštenim župljanom v Zavodnjem!

Iz Čadrama. (Naše društvo.) Letos gre kupčija slabo naprej in to škoduje tudi našemu društvu za pozidanje nove farne cerkve ter ne napreduje tako, kakor bi lahko. Od tujih dobrotnikov dobimo le silno redko kako podporo, čeravno iz sedem sosednih fará k nam verni k božji službi hodijo, ravnajo pač enako, kakor tisti gobovi, kojih se je le en sam Jezusu hvaležen skazal. Zato pa so domači za to društvo vneti in tudi za slučaj smrti ga ne pozabijo. Se le dne 9. novembra umrl je pošten gorjan Anton Breznik, ki je po oporoki sporočil našemu društvu 200 gld. Zdaj štejem z gotovim denarjem in obljubami že 7250 gold. V oziru na to, da naši bogatini, še do zdaj niso veliko dali, ni to premalo, pridemo vsaj v dveh letih do 10.000 gld. in to je že lepi temelj za novo lepo hišo božjo. Bog nam daj še le novih dobrotnikov!

Od sv. Jakoba v Slov. gor. (Sv. misijon.) Že dolgo so si Jakobčani želeli sv. misijona. Ta želja se je izpolnjevala od 4—12. septembra. Naš novi vlč. g. župnik so za to naprosili preč. gg. misijonarja Doljaka in Kosa, katera sta z znano pobožno gorečnostjo delovala na čast božjo in zveličanje duš. Dasiravno je že dvakrat letos župnijo toča hudo obiskala, deloma vse vničila; vendar je sedaj ljudstvo z velikim veseljem sv. misijon pričakovalo. Na časne nadloge je pozabilo, vsa težavna dela opustilo, ter se je z obilno pridnostjo vdeleževalo vsaki den ob vsakem času misijonskih pridig, da s celim srcem je bilo tačas ljudstvo le za duhovne misijonske dobrote zavzeto. Prvi so bili šolarji pri prejemanju sv. zakramentov. Ljubezujiva beseda božja je kaj občutljivo delovala na nedolžna srčica otrok in odraslih. Pri tej priložnosti se je vpeljalo sv. detinstvo Jezusovo z namenom: moliti za uboge paganske otroke, ter sebi in onim z malimi darovi v nebesa pomagati. Tudi je njih več slovesno k prvemu obhajilo pristopilo. O da le ne bi

pilo na Njih veličanstvo cesarja Franc Jožefa in Njih prevzvišeno soprogo Elizabeto in na prevzvišenega cesarjeviča Rudolfa in Njih družico Štefanijo in celo Habsburško hišo. Zatem se je napilo blagorodnemu baronu, kateri se mnogo trudijo za napredek našega slovenskega kmeta in ako bodo zmirom tako ljubeznivi sodnik in pomočnik našega naroda slovenskega, pridobijo si veliko čast pri slovenskem ljudstvu. Zatem so se vršile razne napitnice in navzmes je bil prezaslužen gosp. Ivan Kukovec uvrstjen za častnega srenjčana zgorjega Krapja in po napitnicah se je nabralo za dijaško kuhinjo na Ptuju 3 fl. 50 kr. In tako se je ura pomeknila na polnoči in prijatelji so se razšli. Drugi dan se je pa zopet reč običajno vršila in gospodu Šubicu so se priredile mize svatovsko, da si je tudi iz tega življenja povzel sliko. Ker so pa g. baron že prejšnjo noč omenili, da se morajo iz bližine sklicati za g. Šubica lepi premirani konji, se je to drugi dan storilo, kolikor se je hitro dalo in nekoliko so Krapjenčani nadomestili z lepimi, da je bilo zadostniše število. Starjše kobile imele so jezdece na sebi v narodni obleki in jezdec kanjir črez ramo, kakor so to našega Slovenca običaji, mlada žrebeta pa zraven sebe stoječega gonjača in tako je bila slika povzeta. In iz takega življenja bode g. Šubica svoje delo o priliki rabil in nadaljeval. Gosp. Šubicu še se je potem dobro postreglo v krogu kmetov in kmetič in v dar je dobil en lepo okinčani „bosman“, ter ga je veselega srea sprejel in se je nekako miločutno poslovil od tako živih Slovencev, kakor je tudi on. Ako kedo želi kaj več o gostijah poizvedeti naj bere v „Slov. Večernicah“ 36. zvezek, stran 56.

Iz Slov. goric. (Judeževi groši) Sem od sv. Ane, od kraja, ki je vedno še na dobrem glasu gledé narodnosti, smo ovohali nekaj, da bi nam lahko sapa odvezelo. Ugibali smo sem in tje ter konečno vendar-le pravo zadeli. Naš velezaslužni učitelj in ud prekornistnega „šulvereina“ je namreč vzel one groše, katere je bil svoje dni Judaž v obupu od sebe vrgel. Nje pobirajo zdaj veledušni dobrotniki, da jih potem darujejo nemškemu „šulvereinu“; a ta jih konečno trese tistim učiteljem, ki se oglašajo za nje. In med te se je sedaj oglasil g. Č. Zavoljo tega je tedaj toliko smradú po sicer dišečih „Slov. goricah“. Bojimo se skorej po pravici — kužne bolezni, nje pa bi nas seveda zdravniki ne znali ozdraviti, pač pa bi nemškutarji to storili s kakšno šulvereinsko šolo. Vprašujemo se, zakaj je mož segel po sadu, ki se ga sramuje Slovenec, ne pa, da bi mu bila sila teh grošev! Žganje ni angeljska pijača, toda tudi učiteljska ni. Za-njo bi, če je veliko, še ti groši segli. Ali ta gospod se vé, da je ne mara, za to pa jih je že prvo večer nesel, kam? — to pokrijem s plaščem krščanske ljubezni. Sloven-

ski pregovor pravi: Ako mlad ni nor, postane gotovo v starosti celi norec. Nekaj tega vidimo pri g. Č. Sedaj, ko mu je glava osivela in padla slana na brke, gre mož med tiste, za katere velja beseda narodne pesmi, ki pravi:

„Erjav, kakor Judaž bodi,
Naj te pes za plotom je.
Med Slovence naj ne hodi,
Ki je prav Slovenec ne!“

K.

Iz Središča. (Opazke.) To so vam, gosp. urednik, čudni ljudje. Kedar ni strahu, tedaj pa si naredé ga kar sami. Tako vaš prijatelj, g. K— v Ormoškem okraju. Moje opazke, ki sem vam jih bil poslal o g. Rakuševi šolski spomenici, niso mu dale mirú, dél jih je v saje ter jih ondi celih 5, oziroma 3 tedne pustil. „Ko si“ je potlej, kakor meni, iz njih naredil prav črnega „dedú“, zanesel ga je v proso vašega narodnega soseda v Ljubljani in je ondi mahal po njem, da je postalo celó mene groza, če prav sem stal precej od njega: To namreč veste, g. urednik, da niso več moje opazke, katere visé na g. K—jevem „dedu“. Še manj pa so potlej moje misli o učiteljstvu, posebno še o narodnem, kakor jih sluti g. K— v mojih prsih. Take prav gotovo niso, saj poznam kruh, kakor si ga služi človek v šoli, že iz malih nog in tedaj znam dobro, da ni „masten“. Nikakor pa jaz tedaj ne vzamem v svoja grešna usta le-one grde besede in mi jo g. K— torej zastonj riva va-nje. Ako pa vaš prijatelj hoče, da imam učitelje še tudi, če so nemškutarski, „za največje dobrotnike otrok“, tedaj pač ni, da „še govorim z njim dalje“. Vendar pa še eno, gosp. urednik! „Če se bode g. R vredno zdelo“ ter bi si rad prepovedal, da ga še kdo kedaj sumnjiči tako grdo, kakor dela to g. K— na koncu svojega „odgovora“, prosim vas lepo, dajte mu prostora v vašem listu.*)

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Njega veličanstvo, svitli cesar je vzprejel zadnjo nedeljo več dostojanstvenikov, med njimi sta bila mil. Ign. Orožen stolni dekan in bl. g. dr. Radej, namestnik dež. glavarja štaj. vojvodine, oba v Mariboru. — Minister za uk in bogočastje, dr. pl. Gautsch, je ukazal, naj oni gg. profesorji, ki so drž. poslanci, izostanejo za ta čas iz svojih šol, dokler so drž. poslanci, t. j. njim ni treba več hoditi v šolo ves ta čas, plačilo pa jim ostane, kakor jim ravno dohaja. Stvar je pri vsem nedolžnem licu, kakor ga kaže, vendar-le — kočljiva. — V štaj. dež. zboru je bila že četrta seja a ni, da človek pové kaj iz njega. Kakor se kaže, liberalni večini hodi le za to, da stori zopet kako stopinjo, se ve, da prav „korajžno“

*) Gosp. R. nam bode vselej drag, vendar pa ne maramo prepira. Ured.